

Oponentský posudek na bakalářskou práci Kristiny Havlovičové Domácí vzdělávání u dětí s poruchami autistického spektra a DMO

Předkládaná práce pojednává na zhruba 50 stranách textu o dvou skupinách dětských dědičných onemocnění, jednak motorického, a jednak psychického charakteru, známých pod názvy autismus a dětská mozková obrna. Teoretická část podává přehled o domácím vyučování jako alternativě školní docházky a obou onemocněních. Je zpracovaná z nevelkého množství literárních zdrojů dostupných v češtině. Zákonitě tudíž tyto zdroje mají spíše přehledový charakter. Také způsob písemného vyjádření autorky je spíše přehledový, popisný. Současně ale text obsahuje i delší pasáže bez jasného citování, které patrně mohou být částečně autorčinou invencí. Často jsou mezi zdroji internetové stránky a bakalářské práce, které by měly být využívány spíše ve výjimečných případech, když není možné danou informaci získat jinak. Citační práce je nedůsledná – často například chybí v textu uvedená citace v literárním přehledu. Teoretický úvod nevede k žádným závěrům, které by nebyly všeobecně známou a opakovanou skutečností. Jediná prezentovaná studie – experiment Domácí vzdělávání, který probíhal v ČR v minulých dvou desetiletích s cílem zjistit kvalitu a efekt domácího vyučování, je zmíněna pouze na úrovni metodiky, nedozvídáme se bohužel, jak experiment dopadl. Na druhou stranu je text celkem homogenní a může fungovat dobře jako čtivý úvod do problematiky pro úplné laiky.

„Empirická studie“ má spíše podobný charakter jako teoretická část s převahou vlastních myšlenek. Obsahuje vyprávění o případě hochy s kombinovaným autismem a závažným motorickým omezením, který absoluuje domácí vyučování. Autorka má snahu zjistit, zda ve vyučování, které tento hoch absoluuje, jsou přítomny prvky tzv. strukturovaného učení, vhodného pro autisty. Samotný tento záměr není příliš zdůvodněný a teoretická část na něj nepřipravuje tím, že by například upozornila na specifika případů s danou kombinací postižení nebo na zkušenosti s domácí výukou autistických dětí. Tato případová studie však obsahuje téměř výhradně závěry, u kterých není vůbec zřejmé, jak k nim autorka dospěla. Chybí popis sběru dat a vysvětlení postupu analýzy sebraných dat. Závěry se tudíž o zdánlivě o nic neopírají a nepůsobí příliš věrohodně.

Téma je zajímavé a chápu autorčino zaujetí pro věc. Nevidím problém se touto tematikou dále badatelsky zabývat. Avšak obávám se, že je třeba se lépe naučit principy a techniky badatelské práce, aby bylo možno z tématu a případu vytěžit nějaké věrohodné závěry.

Práci bych doporučila přepracovat

Mgr. Jitka Lindová, Ph.D.